

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **S. N.**, narozený dne X, státní příslušnost Arménská republika,
bytem K. V.,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci
vedené pod sp. zn. OAM-20156/PP-2021

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, vedeném pod sp. zn. OAM-20156/PP-2021, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 7. 2022, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhal uložení povinností žalovanému (i) vydat rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OAM-20156/PP-2021 o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to v soudem stanovené lhůtě, a dále (ii) zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je účastníkem řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, zahájeného dne 8. 12. 2021. Žádost je vedena pod sp. zn. OAM-20156/PP-2021. Dle ustanovení § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů ode dne podání žádosti. S ohledem na skutečnost, že tato zákonná lhůta marně uplynula, přistoupil žalobce dne 19. 4. 2022 k podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) vydala dne 18. 5. 2022 opatření proti nečinnosti č. j. MV-76452-3/SO-2022, kterým přikázala žalovanému vydat rozhodnutí do 60 dnů od seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí.
3. Zákon o pobytu cizinců ukládá povinnost žalovanému rozhodnout ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Nejen, že žalovaný tuto lhůtu přesáhl ke dni podání návrhu na vydání opatření více než trojnásobně, nadto nadřízený správní orgán bezdůvodně svým opatřením proti nečinnosti řízení dále prodlužuje. Nadřízený orgán vydal dne 18. 5. 2022 opatření proti nečinnosti a lhůtu pro vydání rozhodnutí podmínil skutečností, která není závislá na vůli žalobce. Žalobce nemůže ovlivnit, kdy jej žalovaný vyrozumí o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nemluvě o tom, že žalobci do dnešního dne, tedy téměř dva měsíce od vydání opatření proti nečinnosti, nebylo doručeno takovéto vyrozumění. V neposlední řadě poukázal žalobce na skutečnost, že lhůta stanovená nadřízeným orgánem v rámci opatření proti nečinnosti je stanovena ve stejné délce, jako lhůta stanovená zákonem pro vyřízení žádosti. Žalovaný nepostupuje v souladu se zákonem a je nečinný, a zároveň nadřízený orgán bezdůvodně prodlužuje řízení vydaným opatřením proti nečinnosti. Jelikož žalobce splnil své zákonné povinnosti, avšak do podání žaloby nebylo v jeho věci rozhodnuto a dodatečné lhůty pro vydání rozhodnutí nejsou nikterak odůvodněné, nezbylo žalobci, než se svého práva na vydání rozhodnutí domoci soudní cestou.
4. S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že žalovaný je ve věci nečinný. Žalobce zároveň bezvýsledně vyčerpal prostředky, které stanoví procesní předpis k ochraně proti nečinnosti, tedy podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti ve smyslu ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce proto navrhl, aby soud žalovanému rozsudkem uložil povinnost ve věci rozhodnout v soudem stanovené lhůtě a povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření ze dne 8. 8. 2022 poté, co zrekapituloval obsah žaloby, toliko velmi

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stručně uvedl, že ve věci nečinný není, když prováděl a provádí veškeré nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Posledním úkonem bylo doručení odpovědi žalovanému ze strany Okresního soudu v Karlových Varech a tamního magistrátu ve dnech 26. 7. 2022 a 27. 7. 2022. Veškeré informace jsou obsaženy ve správním spise.

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV.

Průběh řízení

7. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tímto postupem žalobce vyjádřil souhlas (ve sdělení ze dne 26. 7. 2022) a žalovaný ve stanovené lhůtě soudu nesdělil, že by v předmětné věci trval na nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

8. Soud ve svém posouzení v první řadě vyšel z následující právní úpravy institutu správní žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
9. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
10. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*
11. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
12. Z obsahu správního spisu jsou patrné a pro danou věc významné následující skutečnosti.
13. Dne 8. 12. 2021 žalobce podal žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu. K návrhu žalobce vydala Komise dne 18. 5. 2022 opatření proti nečinnosti, jímž přikázala žalovanému, aby o předmětné žádosti žalobce vydal rozhodnutí do 60 dnů od seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí.
14. Soud se nejprve zabýval tím, zda v projednávané věci byly splněny procesní podmínky věcného projednání předmětné žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného.
15. Podmínka včasnosti stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. splněna byla, neboť žaloba byla podána dne 14. 7. 2022, přičemž žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podal dne 8. 12. 2021.
16. Žalobce též v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, když podal dne 19. 4. 2022 u Komise návrh na provedení opatření proti nečinnosti, kterému bylo vyhověno dne 18. 5. 2022. Ačkoli lhůta stanovená Komisí pro vydání rozhodnutí dosud neuplynula, soud v předmětném případě posoudil podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředku nápravy za splněnou. V dané souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 Ans 16/2012 – 84, v němž kasační soud vyložil: „Žalobou dle § 79 s. ř. s. se totiž lze domáhat toho, aby soud uložil správnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Nezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledné vyčerpání procesních prostředků, které má žalobce k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. Uvedená podmínka vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy.“ Současně však kasační soud konstatoval, že „pokud účastník řízení nesouhlasí s výsledkem, ke kterému nadřízený správní orgán dospěl v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu, pak bezvýsledně vyčerpá opravné prostředky, které mu na ochranu proti nečinnosti poskytuje správní řád a může se obrátit s nečinnostní žalobou na soud.“ V nyní projednávaném případě je zřejmé, že žalobce nesouhlasil se způsobem stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí, resp. určením jejího počátku, tj. od seznámení se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť Komise podmínila lhůtu pro vydání rozhodnutí budoucí skutečností, která není závislá na vůli žalobce a naopak je plně v dispozici žalovaného správního orgánu.

17. O aktivní legitimaci žalobce a pasivní legitimaci žalovaného není v projednávané věci žádných pochyb, když žalobce je žadatelem o pobytové oprávnění a žalovaný je tím, kdo o dané žádosti rozhoduje, tedy tím, kdo má povinnost vydat požadované rozhodnutí.
18. Vzhledem ke splnění podmínek řízení a dále k tomu, že žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti, mohl soud přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
19. Podle ustanovení § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.
20. K otázce důvodnosti soud nejprve odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozsudek ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 Azs 169/2020 – 39, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Nečinnost správního orgánu je dle judikatury NSS objektivní stav. Jestliže není rozhodnutí vydáno ve lhůtách stanovených zákonem, je správní orgán již bez dalšího nečinný (srov. rozsudky ze dne 10. 12. 2012, č. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 12. 2017, č. 10 Azs 202/2017-52, bod 15).“ V rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41 Nejvyšší správní soud konstatoval následující: „Nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší i správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané dle § 79 a násl. s. ř. s. Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.“
21. Pokud tedy v projednávané věci Komise přijala dne 18. 5. 2022 opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, byla nečinnost žalovaného a uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí k tomuto dni pro posouzení soudu závazně presumována. Soud proto zkoumal výlučně to, zda byl žalovaný nečinný i po vydání předmětného opatření Komise,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tedy zda v zákonné lhůtě vydal rozhodnutí, resp. zda objektivně zjištěné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobil žalobce (srov. § 71 odst. 5 správního řádu).

22. V posuzované věci uplynula lhůta k vydání rozhodnutí bezpečně před 18. 5. 2022, kdy Komise vydala opatření k odstranění nečinnosti žalovaného. Skutečnost, kdy konkrétně lhůta k vydání rozhodnutí uběhla, nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby významná. Komise v opatření proti nečinnosti určila lhůtu pro vydání rozhodnutí do 60 dnů od seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí. Soud považuje takto stanovenou lhůtu přinejmenším za nestandardní a dává za pravdu žalobci, že Komisí stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí ve svém důsledku nepřiměřeně prodlužuje správní řízení.
23. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Citované ustanovení je pak konkretizováno v § 6 odst. 1 správního řádu, které stanoví, že *správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).* Lhůta k provedení nápravy či vydání rozhodnutí proto musí být stanovena nadřízeným správním orgánem jako lhůta přiměřená s ohledem na okolnosti každého konkrétního případu.
24. Žalovaný dostatečným způsobem neodůvodnil, v čem by spočívala případná komplikovanost případu, která by mohla odůvodnit delší lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci, než je zákonem stanovená lhůta (žalovaný dokonce ani výslovně netvrdil, že by se měla aplikovat lhůta jiná, a to delší). Žalovaný pouze sdělil, že *ve věci nečinný není a prováděl a provádí veškeré nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí, přičemž posledním úkonem bylo doručení odpovědi žalovanému ze strany Okresního soudu v Karlových Varech a tamního magistrátu ve dnech 26. 7. 2022 a 27. 7. 2022.*
25. Žalovaný rovněž nenamítal, že by nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí způsobil žalobce, přičemž ani ze správního spisu nic takového nevyplývá.
26. Z důvodu kontradiktornosti řízení není soud oprávněn domýšlet na jedné straně ani žalobní body a na druhé straně ani obranu žalovaného. Bylo proto na žalovaném, aby tvrdil a prokázal, jaké individuální okolnosti mu bránily ve vydání rozhodnutí ve věci předmětné žádosti žalobce (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, kdy by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta, když podle názoru soudu totéž platí i pro žalovaného). Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný žádné takové specifické okolnosti v projednávané věci netvrdil.
27. Soud shrnuje, že v době podání předmětné žaloby i v době vydání tohoto rozsudku byl žalovaný nečinný ve věci vydání rozhodnutí v řízení o předmětné žádosti žalobce.

VI.

Rozhodnutí soudu

28. V návaznosti na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán je nečinný v předmětné věci vydání rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, vedeném pod sp. zn. OAM-20156/PP-2021, a žaloba je proto důvodná. Soud tudíž podle § 81 odst. 2 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od právní moci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozsudku. Délku lhůty stanovil soud vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobce a jeho stádiu, přičemž takto stanovená lhůta je podle názoru soudu přiměřená (ani ze správního spisu ani z tvrzení žalovaného nevyplynulo, že by pro rozhodnutí byla nezbytná lhůta delší) a nepřesahuje lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců.

VII.

Náklady řízení

29. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **14 342 Kč**.
30. Soud za účelně vynaložené náklady, které byly nezbytné k dosažení úspěchu žalobce v řízení, předně považoval zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Dále pak níže vyčíslené náklady žalobce na jeho právní zastoupení, které soud určil podle obsahu soudního spisu za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*advokátní tarif*“). Těmito úkony jsou (i) převzetí právního zastoupení, (ii) sepsání žaloby a (iii) sepsání repliky. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$ Kč). Náhradu hotových výdajů pak dle § 13 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$ Kč). Soud dále žalobci přiznal nárokovanou DPH z celkové částky odměny a náhrad, tj. 2 142 Kč (21 % z částky 10 200 Kč), když ověřil, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH. Celkem tedy náklady na právní zastoupení žalobce činily 12 342 Kč. Ke splnění uložené povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „*o. s. ř.*“) ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. října 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.